

Список використаних джерел:

1. Створення корпоративної культури [Електронний ресурс] / Режим доступу: <https://hurma.work/blog/stvorenniya-korporativnoyi-kulturi/>
2. Складання індивідуальних планів розвитку [Електронний ресурс] / Режим доступу: <https://shl.com.ua/resheniya-dlja-hr/razvitie/sostavlenie-ipr>
3. Employee Development Plan [Електронний ресурс] / Режим доступу: <https://www.valamis.com/hub/employee-development-plan>
4. Індивідуальний план розвитку: 8 поширених помилок [Електронний ресурс] / Режим доступу: <https://prohr.rabota.ua/individualnyi-plan-rozvitku-8-poshirenih-pomilok/>

УДК: 330

Ванельчук Д. В.
(Науковий керівник – Бугаєва М. В., к.е.н., доц.)
Центральноукраїнський національний технічний університет,
м. Кропивницький

КОНЦЕПТУАЛІЗАЦІЯ ЕКОНОМІКИ ЗНАНЬ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ РОЗВИТКУ СУСПІЛЬСТВА

Економіка знань – це економіка, в якій знання та інновації відіграють домінуючу роль в економічному розвитку. Виникнення економіки знань спричинено ростом ролі знань в якості фактора виробництва та їх істотним впливом на кваліфікацію, навчання, організацію та інновації.

Теоретично будь-яку економіку, що розвивається, можна вважати економікою знань, оскільки кожна економіка створює, розповсюджує та використовує знання для забезпечення свого росту та конкурентоспроможності. Відмінність економіки знань полягає в тому, що за умов трансформації до економіки знань, знання стають двигуном прогресу (технологічного, соціального тощо) чи виконують мінімально необхідну роль допоміжного чинника простого відтворення продуктивних сил: робочої сили та технологічної бази [1].

Економіку знань можна розглядати з чотирьох сторін:

- постіндустріальна економіка – оскільки в ній має місце збільшення частки сфери послуг, які можуть замінити по своїй цінності сферу виробництва;
- інформаційна економіка – оскільки інформація (знання та наука) починають відігравати в ній головну роль;
- інноваційна економіка – оскільки інноваційною можна вважати таку економіку, в якій знання дозволяють генерувати неперервний потік нововведень, який взаємодіє з швидко змінними потребами, а часто і формує ці потреби;
- глобальна та мережева економіка – так як в економіці знань взаємодія між носіями знань опосередковується широким мережевим зв'язком (поява мережі Інтернет як нової інфраструктури економіки, значною мірою спростила дистанційні контакти).

Основою для розбудови економіки знань є розвиток людського потенціалу, який у першу чергу залежить від державної політики у певній сфері. У сучасному

світі простежується тенденція до підвищення ролі держави в системі факторів зростання людського потенціалу. Особливої уваги потребує, зокрема, якість підготовки фахівців для вітчизняних підприємств, яким необхідно, щоб випускники ВНЗ не тільки володіли достатнім обсягом спеціальних знань і навичок, але й могли швидко засвоювати нові знання і методи роботи, вчитися і переучуватися протягом життя, виявляти власну творчу індивідуальність. Недаремно державна політика щодо розвитку людського капіталу – один із ключових компонентів стратегії розбудови економіки знань та головний ресурс в умовах сучасної міжнародної конкуренції. Складовими елементами сучасної економіки знань є: доступна, якісна і безперервна освіта населення на основі нових наукових знань; ефективна інноваційна система, що об'єднує в єдиний комплекс економіку, наукові, академічні та дослідницькі центри; економічні стимули, що заохочують до ефективного використання національних і глобальних знань в усіх секторах економіки; інфраструктура, яка з'єднує елементи інноваційної системи між собою та із зовнішнім середовищем; держава як ініціатор та координатор процесів розбудови на основі нових знань [2].

Перехід до постіндустріальної економіки та поява «економіки знань» сколихнули всю усталену систему виробництва, виводячи на перший план сферу послуг. Так переважний розвиток сектора послуг в порівнянні з промисловим виробництвом одна з відмінних рис цього процесу.

Чим більш високотехнологічною являється галузь, до якої залучають наукомісткі послуги, тим сильніше їх вплив на інноваційні процеси, більше того тим вища ступінь залучення в ці галузі постійно оновлюючих послуг, таких як науко-технічні послуги. Така відповідність характерна для інформаційно-комунікаційної сфери. Для галузей де дуже важливий контакт з кінцевим споживачем, наприклад, в туризмі, такі види послуг як маркетингові та мережеві послуги відіграють вирішальну роль в становленні ефективного інтерфейса між підприємством та споживачем. Щодо традиційних ресурсномістких галузей, то в них роль наукомістких послуг дозволяє покращити цілий комплекс бізнес-процесів: від управління персоналом до оптимізації інформаційних потоків в середині організації та між організаціями та ринковими агентами. Іншими словами, роль наукомістких послуг в економіці знань полягає в забезпеченні більш гнучких інноваційних механізмів в підприємствах, які зазнали змін, як в результаті інноваційної діяльності, так і в процесі адаптації до мінливих інституційних та ринкових режимів.

Ще однією важливою характеристикою сфери послуг в економіці знань є глобалізація ринків послуг. Особливо це стосується таких сфер діяльності як зв'язок та телекомунікації, фінансові та страхові послуги. Для розвинутих країн цей фактор є одним з ключових в стимулюванні економічного росту не тільки в галузях сфери послуг, але й в економіці в цілому. Експансія транснаціональних корпорацій, розвиток глобальних телекомунікаційних мереж, широке розповсюдження аутсорсингу змушує держави відкривати свої національні ринки й для послуг. Висока динамічність, інноваційна активність, готовність пропонувати нові послуги з використанням найбільш сучасних технологій при мінімальних затратах дозволяє окремим швидкозростаючим підприємствам цього сектора долати національні кордони та ставати ТНК.

Список використаних джерел:

1. Візіренко С. В. Генезис поняття «Економіка знань». Сталый розвиток економіки, 2012, № 2. – С. 44-49.
2. Старовойт О. В. Економіка знань у стратегії інноваційного розвитку освіти : автореф. дис. ... канд. філософських наук, Київ, 2010. URL: <http://osvitata.com/osvita-ta-ekonomika> (дата звернення 25.03.2021).

УДК 330.88/658.5.011

Вісіцька Д. О.
(Науковий керівник – *Таранич О. В., к.е.н., доц.*)
Донецький національний університет ім. Василя Стуса,
м. Вінниця

ПРОБЛЕМИ Й ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ АДМІНІСТРАТИВНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ В УМОВАХ НЕВИЗНАЧЕНОСТІ

Постановка проблеми. В теперішній час управлінська, підприємницька, економічна, фінансова діяльність мають тенденцію невизначеності у всіх проявах, наприклад: вплив зовнішнього і внутрішнього середовища, структурні зрушення в економіці, втрата налагоджених зв'язків, тиск із боку конкурентів, зміна форм власності, реструктуризація підприємства та, найгостріша проблема, викликана наслідками епідемії COVID-19. Такі фактори вимагають перегляду виробленої уже системи адміністративного управління, розробки ефективних технологій, запозичення іноземного досвіду, застосування сучасних форм, методів та процедур, що будуть спрямовані на створення успішного виходу із кризового стану.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Дана тематика привертала достатню увагу науковців, зокрема В. Вільсона, Ф. Дж. Гуднау, М. Вебера, Р. Брукінга, А. Файоля, Л. Уайта, Л. Урвіка, Д. Муні, Т. Вулсі, Ф. Тейлора, Г. Форда, Т. Парсонса. Вони розглядали різноманітні аспекти розвитку адміністративного менеджменту, що в комплексі формує теоретико-методологічну базу сучасного менеджменту й задає вектори подальших досліджень з даної тематики.

Метою дослідження є аналіз проблем та перспектив розвитку адміністративного менеджменту в умовах невизначеності.

Викладення основного матеріалу. Адміністративний менеджмент вивчає основні напрямки адміністративно-розпорядчих форм управління, інститутів, особистих якостей працівників і встановлення порядку в середині компанії [1]. Виходячи із цього, адміністративний менеджмент – це діяльність з управління у внутрішньому середовищі організації, установи чи державного органу, яка спрямована на вирішення зовнішніх завдань, створення гідних умов праці, забезпечення задовільного клімату в колективі, що сприяє ефективній управлінській діяльності.

Невизначеність в адміністративному менеджменті – це виклик, яким потрібно управляти, здійснювати пошук породження проблем і розробляти